

Exekuce a konkurs

Nabylo-li usnesení soudu, jímž byl konkurs na majetek povinného zrušen po splnění rozvrhového usnesení způsobu uvedenými v ustanovení § 44 odst. 1 a 2 ZKV, ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007, právní moci v posledních třech měsících plynutí desetileté doby uvedené v § 408 odst. 1 obch. zák. nebo až po jejím uplynutí, nedojde k promlčení práva z obchodního závazkového vztahu na základě seznamu přihlášených pohledávek (§ 45 odst. 2 ZKV, ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007) pro pohledávku, kterou úpadce v konkursním řízení výslovně nepopřel, podá-li oprávněný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce ve lhůtě tří měsíců od právní moci takového usnesení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 657/2012, ze dne 16.8.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného C. (Luxembourg) N° 11 S.A., se sídlem L., zastoupeného Mgr. S. B., advokátkou, se sídlem v B., proti povinnému Ing. A. P., zastoupenému JUDr. M. A., advokátem se sídlem v P., pro 1.431.631,80 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 9 Nc 2413/2009, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. května 2011, č. j. 13 Co 44/2011 - 88, tak, že usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. května 2011, č. j. 13 Co 44/2011 - 88, a usnesení Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 26. listopadu 2010, č. j. 9 Nc 2413/2009 - 59, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu Plzeň-sever k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud Plzeň-sever usnesením ze dne 26. 11. 2010, č. j. 9 Nc 2413/2009 - 59, zamítl návrh povinného na zastavení exekuce, odůvodněný vznesenou námitkou promlčení vymáhané pohledávky (§ 408 obchodního zákoníku), která vznikla nesplacením úvěru, poskytnutého povinnému na základě úvěrových smluv uzavřených s právní předchůdkyní oprávněného Českou spořitelnou, a.s., a přiznanou jí rozhodčím nálezem ze dne 18. 9. 1997, sp. zn. ARV/5/2/97, vykonatelným dne 23. 9. 1997. Vyšel ze zjištění, že usnesením téhož soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 9 Nc 2413/2009 - 8, byla nařízena exekuce na majetek povinného „podle vykonatelného usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 451“, a podle výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek ze dne 5. 10. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 470, k uspokojení pohledávky oprávněného v částce 1.431.631,80 Kč, nákladů „účelně vynaložených oprávněným k vymáhání nároku v této exekuci“ a k úhradě nákladů soudního exekutora. Soud prvního stupně dovodil, že exekuce v dané věci nebyla nařízena na základě rozhodčího nálezu ze dne 18. 9. 1997, sp. zn. ARV/5/2/97, nýbrž „na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 451“, a výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek. Uzavřel, že bylo-li usnesení krajského soudu vydáno dne 5. 10. 2009 a návrh na nařízení exekuce byl podán dne 2. 11. 2009, neuplynula dosud desetiletá promlčecí „lhůta“ podle § 110 odst. 1 obč. zák.

K odvolání povinného Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 19. 5. 2011, č. j. 13 Co 44/2011 - 88, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud z obsahu spisu zjistil, že dne 28. 6. 2009 nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2009, č. j. 20 K 65/99 - „470“ (správně 451), jímž byl zrušen konkurs na majetek povinného (prohlášený usnesením téhož soudu ze dne 10. 4. 2001) po splnění rozvrhového usnesení, že právní předchůdkyně oprávněného přihlásila

do konkursu svoji pohledávku ze smlouvy o úvěru a smlouvy o půjčce, která podle výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 10. 2009 nebyla ve výši „2.197.762,80 Kč“ uspokojena. K námitce povinného, že seznam přihlášek nemá povahu rozhodnutí ve věci samé, a nemá ani účinky, které zákon s tímto rozhodnutím spojuje, a že jako veřejná listina není vybaven účinky právní moci ani závaznosti pro účastníky řízení a pro všechny účastníky, odvolací soud konstatoval, že tato námitka je sice v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, což však nic nemění na tom, že jde o exekuční titul, na jehož podkladě lze vést výkon rozhodnutí či exekuci. Za správný proto považoval názor soudu prvního stupně, že exekučním titulem v dané věci není rozhodčí nález, od jehož vykonatelnosti povinný odvíjí počátek běhu desetileté promlčecí doby podle § 408 odst. 1 obch. zák. (even. od 5. 7. 1997, kdy Česká spořitelna, a.s. odstoupila od úvěrové smlouvy) a jímž právní předchůdkyní oprávněného byla přiznána pohledávka z úvěrových smluv, a ztotožnil se (byť z jiného důvodu) i s jeho závěrem, že vymáhaná pohledávka není promlčena. V tomto ohledu odkázal nejprve na úpravu obsaženou v § 312 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), podle kterého lze na základě upraveného seznamu pohledávek po zrušení konkursu podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku ve lhůtě deseti let od zrušení konkursu. Dovedil proto, že byl-li konkurs na majetek povinného pravomocně zrušen dne 26. 8. 2009 a oprávněný podal návrh na exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku podle seznamu pohledávek u soudu prvního stupně dne 2. 11. 2009, je zřejmé, že k promlčení vymáhané pohledávky nedošlo. Stejně tak by podle krajského soudu k promlčení nedošlo ani za použití zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, který na rozdíl od zákona č. [182/2006](#) Sb. délku promlčecí doby, v níž se mohl oprávněný na základě seznamu přihlášek domoci výkonu neuspokojené pohledávky, neupravoval, a bylo třeba vycházet z občanského nebo obchodního zákoníku. Vzhledem k tomu, že v dané věci je předmětem exekuce pohledávka plynoucí z obchodních závazkových vztahů (z úvěrových smluv ze dne 1. 4. 1992 a ze dne 23. 10. 1992), je podle krajského soudu nutno v otázce promlčení vycházet z § 405 odst. 1 a 2 obch. zák., což aplikováno na danou věc znamená, že k promlčení vymáhané pohledávky by došlo jen tehdy, pokud by návrh na nařízení exekuce nebyl podán do jednoho roku ode dne právní moci usnesení o zrušení konkursu na majetek povinného; tato situace ovšem v dané věci nenastala a námitka promlčení tak není důvodná.

Proti usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z § 238a odst. 1 písm. c) o. s. ř., a podává je z důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, přičemž za zásadní po právní stránce považuje otázku, zda „konkursní řízení, vedené dle zákona č. [328/1991](#) Sb., je možno považovat za soudní řízení, v němž bylo právo pravomocně přiznáno ve smyslu § 408 odst. 2 obch. zák.“. Namítá, že odvolací soud na danou věc aplikoval nesprávnou právní normu - § 312 zákona č. [182/2006](#) Sb., který však použit nelze, neboť podle jeho § 432 odst. 1 platí, že tento zákon se použije pouze pro řízení zahájená po jeho účinnosti a že pro konkursní a vyrovnávací řízení zahájená před účinností tohoto zákona se použijí dosavadní právní předpisy. Na danou věc je proto třeba aplikovat § 45 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb., neboť konkursní řízení proti dovolateli bylo zahájeno dne 23. 6. 1997. Dále namítá, že odvolací soud nesprávně aplikoval i § 405 odst. 1 a 2 obch. zák., podle nějž lze obecně posuzovat promlčení nevykonatelné pohledávky z obchodního závazkového vztahu, která byla zjištěna v konkursu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1453/2005), jeho použití v projednávané věci je však nutno „korigovat“ § 408 obch. zák., který upravuje „horní hranici promlčecí doby“. Podle něj totiž platí, že bez ohledu na jiná ustanovení obchodního zákoníku skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet, k čemuž v dané věci došlo, jak ze skutkových zjištění vyplývá, neboť tato doba uplynula před podáním návrhu na zahájení exekuce. Nelze ovšem vycházet z § 408 odst. 2 obch. zák., jelikož v konkursním řízení nebylo právo pravomocně přiznáno; exekučním titulem je podle § 45 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb. seznam přihlášek, který však není rozhodnutím a nemá ani účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje. Navrhl, aby dovolací soud usnesení soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k

dalšímu řízení.

Oprávněný se v písemném vyjádření k dovolání ztotožnil s rozhodnutím odvolacího soudu a navrhl, aby dovolání povinného bylo odmítnuto, případně zamítnuto. Dále vyslovil názor, že otázka aplikace § 408 odst. 2 obch. zák. není pro danou věc rozhodná, a současně vyjádřil nesouhlas s námitkou povinného, že promlčení vymáhané pohledávky je třeba namísto § 405 obch. zák. posoudit podle § 408 obch. zák., neboť § 45 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb. by se stal nadbytečným.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 7. 2009 (viz čl. II., bod 12. části první zákona č. [7/2009](#) Sb.). Po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou, účastníkem řízení, řádně zastoupeným advokátem, dospěl po přezkoumání věci podle § 242 o. s. ř. k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu § 237 odst. 3 o. s. ř., daný tím, že odvolací soud posoudil otázku promlčení pohledávky plynoucí z obchodních závazkových vztahů a vymáhané podle seznamu přihlášek (kterou úpadce výslovně nepopřel) v rozporu s judikaturou dovolacího soudu; dovolání je proto přípustné podle § 238a odst. 1 písm. c), odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (toto ustanovení bylo sice zrušeno nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 28. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, ale až uplynutím dne 31. 12. 2012, přičemž podle závěru uvedeného v nálezu téhož soudu ze dne 6. března 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11, zůstává pro posouzení přípustnosti dovolání podaných do 31. prosince 2012 i nadále použitelné) a § 130 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb. a je i důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle právní normy (nejen hmotného práva, ale i práva procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Podle § 52 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

V posuzované věci z obsahu spisu, resp. z účastníky předložených listin, vyplývá, že

- oprávněný podal dne 2. 11. 2009 návrh na nařízení exekuce pro pohledávku ve výši 1.431.631,80 Kč s příslušenstvím podle výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek ze dne 5. 10. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 470, v konkursním řízení úpadce (povinného) vedeném u Krajského soudu v Plzni, která v tomto řízení nebyla uspokojena (přičemž jde o část původní pohledávky v celkové výši 2.197.762,80 Kč, která oprávněnému byla postoupena na základě dvou smluv o postoupení pohledávek uzavřených s Českou spořitelnou, a.s., účinných ke dni 31. 8. 2003, a která v této výši byla konkursním správcem uznána a nebyla nikým popřena (přezkumné jednání se konalo dne 10. 10. 2001),
- že pro tuto pohledávku, plynoucí z obchodních závazkových vztahů (z úvěrových smluv uzavřených mezi právní předchůdkyní oprávněného a povinným dne 1. 4. 1992 a dne 23. 10. 1992), byla exekuce pravomocně nařízena,
- že rozhodčím nálezem vydaným rozhodcem JUDr. V. K. ze dne 18. 9. 1997, sp. zn. ARV/5/2/97, vykonatelným dne 23. 9. 1997, bylo žalovanému (povinnému) uložena povinnost zaplatit žalobkyni České spořitelně, a.s. částku 1.447.822,80 Kč se 16 % úrokem z prodlení z této částky od 6. 7. 1997 do zaplacení z titulu nesplacených úvěrů podle uvedených úvěrových smluv a náklady řízení v částce 8.875,- Kč, to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodčího nálezu,
- že právní předchůdkyně oprávněného přihlásila dne 10. 5. 2001 (mimo jiné) pohledávku výši

2.197.762,80 Kč do konkursu na majetek úpadce (povinného) prohlášeného usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2001, sp. zn. 20 K 65/99, a
- že dne 28. 6. 2009 nabylo právní moci usnesení téhož soudu ze dne 8. 6. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 470, jímž byl konkurs na majetek povinného podle § 44 odst. 1 písm. b) a odst. 4 a 5 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, zrušen po splnění rozvrhového usnesení.

Jestliže se tedy oprávněný v dané věci domáhá uspokojení pohledávky ve výši 1.431.631,80 Kč podle výpisu ze seznamu přihlášených pohledávek ze dne 5. 10. 2009, sp. zn. 20 K 65/99, vydanému v konkursním řízení vedeném proti úpadci (povinnému) u Krajského soudu v Plzni podle zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (§ 45 odst. 2 tohoto zákona, ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007, dále jen „ZKV“), přičemž právní předchůdkyně oprávněného tuto pohledávku přihlásila (mimo jiné) do konkursu dne 10. 5. 2001 a přezkumné jednání se konalo dne 10. 10. 2001, pak je nesprávný názor odvolacího soudu, pokud na danou věc aplikoval § 312 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), neboť tato norma na zjištěný skutkový stav nedopadá.

Okolnost, že konkurs na majetek povinného (prohlášený usnesením téhož soudu ze dne 10. 4. 2001) byl podle § 44 odst. 1 písm. b) a odst. 4 a 5 cit. zákona zrušen po splnění rozvrhového usnesení až usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2009, č. j. 20 K 65/99 - 470, pravomocným dne 28. 6. 2009, není rozhodující (k tomu srov. usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. března 2012, sp. zn. 31 Cdo 374/2010, uveřejněné pod číslem 82/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a dále odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2012, sp. zn. 20 Cdo 2784/2010).

V usnesení uveřejněném pod číslem 39/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyšší soud dále judikoval, že exekucním titulem podle § 45 odst. 2 ZKV je seznam přihlášek, který však není rozhodnutím a nemá ani účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje. Má povahu veřejné listiny (srov. § 21 odst. 3 ZKV a § 134 o. s. ř.) a není vybaven účinky právní moci ani závaznosti pro účastníky a pro všechny orgány, jaké mají například rozhodnutí soudu vydaná v občanském soudním řízení (srov. § 159 o. s. ř.). Tento seznam rovněž nepředstavuje překážku, která by po zrušení konkursu (srov. § 45 odst. 1 ZKV) bránila projednání sporu (v nalézacím řízení) o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci (vedle sebe mohou stát např. seznam přihlášek, notářský zápis se svolením k vykonatelnosti a soudní rozhodnutí). Právě pro takové nalézací řízení se pak uplatní závěr přijatý v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2006, sp. zn. 29 Odo 1453/2005, podle kterého „byl-li konkurs zrušen po splnění rozvrhového usnesení [§ 44 odst. 1 písm. b) zákona č. [328/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů], řídí se promlčení v konkursu zjištěné nevykonatelné pohledávky z obchodního závazkového vztahu ustanovením § 405 obch. zák.“.

V usnesení uveřejněném pod číslem 13/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud zdůraznil, že jediné ustanovení, v němž obchodní zákoník upravuje promlčení ve vztahu k výkonu rozhodnutí (exekuci) a ve kterém používá pojmu „právo pravomocně přiznané v soudním nebo rozhodčím řízení“, je ustanovení § 408 odst. 2, zařazené v pátém oddílu (na rozdíl od ustanovení § 402 - 405 zařazených v oddíle čtvrtém) téhož dílu, hlavy a části obchodního zákoníku. Ze systematického zařazení tohoto ustanovení, poskytujícího k podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) pro tam uvedené případy ještě další, a to tříměsíční lhůtu, za ustanovení § 408 odst. 1 obch. zák., zakotvujícího desetiletou lhůtu, nutno dovodit, že právo pravomocně přiznané lze vykonat v exekucním řízení zahájeném v desetileté lhůtě podle § 408 odst. 1 obch. zák. Promlčecí dobou, o jejímž uplynutí hovoří v souvislosti s prodloužením lhůty k podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) ustanovení § 408 odst. 2 obch. zák., není obecná čtyřletá doba (§ 397 obch. zák.) stanovená pro uplatnění práva v nalézacím řízení, tedy pro podání žaloby (§ 391 odst. 1 obch. zák.), nýbrž desetiletá doba upravená v předcházejícím odstavci téhož paragrafu (tedy v § 408 odst. 1 obch. zák.). Z uvedeného plyne, že exekucní řízení musí být zahájeno v desetileté době,

počítané ode dne, kdy lhůta počala běžet poprvé (§ 408 odst. 1 obch. zák.), tj. u práva na plnění závazku podle § 392 odst. 1 obch. zák. ode dne, kdy měl být závazek splněn (ode dne splatnosti pohledávky), a v určitých případech v desetileté lhůtě prodloužené o další tři měsíce od vykonatelnosti rozhodnutí (§ 408 odst. 2 obch. zák.). Nejvyšší soud rovněž v řadě svých rozhodnutí (srov. dále např. usnesení ze dne 26. května 2004, sp. zn. 20 Cdo 1290/2003, usnesení ze dne 17. května 2005, sp. zn. 20 Cdo 2911/2004, usnesení ze dne 25. srpna 2008, sp. zn. 20 Cdo 5406/2007) vyslovil, že ustanovení § 408 obch. zák. má kogentní povahu a že podle něj promlčecí doba skončí bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona (tedy i bez ohledu na případy, kdy by jinak došlo k prodloužení promlčecí doby ze zákona) nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet, případně prodloužené o další tři měsíce.

Aplikace ustanovení § 405 odst. 1 a 2 obch. zák. odvolacím soudem na danou věc je vzhledem k uvedenému nesprávná, a logicky chybný jsou tudíž i jeho další navazující závěry, jak je v dovolání namítáno.

Za nepřipadnou je ovšem označit námitku dovolatele, že není-li seznam přihlášek (§ 45 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb.) rozhodnutím a nemá-li ani účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje, nelze vycházet z § 408 odst. 2 obch. zák., jelikož v konkursním řízení nebylo právo pravomocně přiznáno. Seznam přihlášek pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, je totiž exekučním titulem, jež zákon [§ 40 odst. 1 písm. a), g) exekučního řádu a § 274 odst. 1 písm. i) o. s. ř.] klade naroveň vykonatelnému rozhodnutí soudu (k tomu srov. závěry uvedené v již zmíněném usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. března 2012, sp. zn. 31 Cdo 374/2010, jež bylo uveřejněno pod číslem 82/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek s touto právní větou: „Podle ustanovení § 45 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb., ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007, lze na základě seznamu přihlášek pro zjištěnou pohledávku, kterou úpadce výslovně nepopřel, po zrušení konkursu vést výkon rozhodnutí na úpadcovu jmění, došlo-li ke zrušení konkursu způsoby uvedenými v ustanovení § 44 odst. 1 a 2 uvedeného zákona;“...).

Podle § 408 odst. 1 obch. zák. bez ohledu na jiná ustanovení tohoto zákona skončí promlčecí doba nejpozději po uplynutí 10 let ode dne, kdy počala poprvé běžet. Námitku promlčení však nelze uplatnit v soudním nebo rozhodčím řízení, jež bylo zahájeno před uplynutím této lhůty.

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení bylo-li právo pravomocně přiznáno v soudním nebo rozhodčím řízení později než tři měsíce před uplynutím promlčecí doby nebo po jejím uplynutí, lze rozhodnutí soudně vykonat, jestliže řízení o jeho výkonu bylo zahájeno do tří měsíců ode dne, kdy mohlo být zahájeno.

V usnesení ze dne 17. května 2005, sp. zn. 20 Cdo 2911/2004, uveřejněném pod číslem 59/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že „právo plynoucí z obchodního závazkového vztahu pravomocně přiznané v soudním nebo rozhodčím řízení v posledních třech měsících plynutí desetileté doby uvedené v § 408 odst. 1 obch. zák. nebo až po jejím uplynutí, se nepromlčí, podá-li oprávněný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce ve lhůtě tří měsíců od vykonatelnosti rozhodnutí“.

S ohledem na závěry uvedené v R 59/2006 a v R 82/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek je tak třeba dovodit, že nabylo-li usnesení soudu, jímž byl konkurs na majetek povinného zrušen po splnění rozvrhového usnesení způsoby uvedenými v ustanovení § 44 odst. 1 a 2 ZKV, ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007, právní moci v posledních třech měsících plynutí desetileté doby uvedené v § 408 odst. 1 obch. zák. nebo až po jejím uplynutí, nedojde k promlčení práva z obchodního závazkového vztahu na základě seznamu přihlášených pohledávek (§ 45 odst. 2 ZKV, ve znění účinném od 1. 5. 2000 do 31. 12. 2007) pro pohledávku, kterou úpadce v konkursním řízení

výslovně nepopřel, podá-li oprávněný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce ve lhůtě tři měsíců od právní moci takového usnesení (srov. též odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. června 2012, sp. zn. 20 Cdo 2784/2010).

Protože rozhodnutí odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud je podle § 243b odst. 2, části věty za středníkem o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Střídavá péče](#)